

Wokół projektu o podatku wyrównawczym

Rozsądna granica

Od kilku dni w prasie krajowej pojawiają się głosy w sprawie podjętej przez Radę Ministrów uchwały projektu dekretu o podatku wyrównawczym. W myśl tego projektu podatkiem wyrównawczym mają być objęte osoby zarabiające netto powyżej 8.000 zł miesięcznie. Osoby wplacające podatek od wynagrodzenia obciążane będą podatkiem wyrównawczym w wysokości 10 proc. z pierwszych 12 tys. nadwyżki, 20% z następnych 12.000 zł. i 40% z dalszych nadwyżek. Dla osób, których źródła dochodu podlegają opodatkowaniu po-

datkiem dochodowym, stawki wynoszą 10%, 30% i 60%. Ogólnie więc rzecz biorąc nowy system podatkowy nie dopuszcza w zasadzie za robków wyższych niż 15.000 zł miesięcznie. Warto tu dodać, że w myśl tego samego projektu przy ustalaniu rocznej sumy dochodów stosowane będzie łączenie wszystkich źródeł dochodu jak również kumulacja dochodów małżonków.

Projekt dekretu bierze pod szczególną uwagę członków stowarzyszeń twórczych. Ponieważ dochody z pracy twórczej bywają jednorazowo wysokie, natomiast często stanowią źródło utrzymania przez dłuższy okres czasu, przewiduje się wydanie dla tych osób specjalnych książeczek PKO. Dochody posiadaczy takich książeczek ulegać będą opodatkowaniu w zależności od podjętych wkładów.

Projekt dekretu jest więc aktem od dawna oczekiwanym przez społeczeństwo i w pełni popieranym jego ogólną intencją. Można w gronie fachowców przedyskutować jeszcze niektóre jego punkty, co jednak nie zmienia potrzeby szybkiego przekazania go pod obrady Rady Państwa. Rzecz tylko w tym, aby, jak tego słusznie obawiają się niektórzy, nie został on wykorzystany dla zagładzenia ludzi do talerza. W tej jak i w każdej sprawie trzeba zachować rozsądny umiar.

Przy tej okazji warto tu zacytować rozważania Stefana Li tamera w „Życiu Warszawy”, który podaje garść szczegółów angielskiego systemu podatkowego.

Nie jesteśmy za tym, aby z projektem Rady Ministrów czekać na obrady sesji sejmowej celem przekazania go pod dyskusję sejmowych komisji. Sprawa jest pilna i kroczy ona równoległe wraz z innymi posunięciami gospodarczymi naszego rządu. Szybkie wprowadzenie w życie nowych przepisów podatkowych pozwoli już w najbliższych miesiącach zebrać pewną sumę doświadczeń o skuteczności ich działania. Przy zatwierdzeniu więc dekretu przez Sejm będzie jeszcze czas na odpowiednią dyskusję i ewentualne wprowadzenie do niego zmian, o ile okażą się one potrzebne i celowe. Od dawna już wiemy, że więcej trzeba nam działania a mniej słów.

(z. j. koz).

Po kilkutygodniowym odpoczynku w kraju setki dzieci Polonii Zagranicznej już za kilka dni wyjadzie do Belgii, Francji, Anglii, Holandii, zachowując na długo w pamięci wesołe spędzone wakacje oraz piękno odczytów kraju. Na zdjęciu: dzieci z Austrii, Belgii i Francji przebywające na kolonii w Rudolowicach — w drodze na Szynielinie. CAF — fot. Seko

Postęp techniczny na łódzkich budowach

- ★ Plastik w sferze marzeń
- ★ Kosztowna, ale konieczna mechanizacja
- ★ Czy kryzys ruchu racjonalizatorskiego?

Wyobraźmy sobie nowoczesne, w pełnym tego słowa znaczeniu, mieszkanie. Pod pojęciem nowoczesne rozumiemy przede wszystkim stosowanie w jak największym stopniu tanich i wygodnych materiałów budowlanych. Niemal na całym świecie szeroko stosuje się w budownictwie (i nie tylko w budownictwie) — plastik. W nowoczesnym mieszkaniu przede wszystkim w oknach, drzwiach, parkietach, w różnych kolorach i odcieniach chwilaami do złudzenia przypominający perski dywan, wykonany jest z plastiku. Z plastiku robi się również w lazience płytki kapielowe, w drzwiach listwy, w oknach ramy. Na tym jednakże nie koniec dominującej roli plastiku. Z tego samego materiału wykonuje się również meble.

W naszym kraju długo jeszcze trzeba będzie czekać, zanim plastik zdobędzie należne mu miejsce.

Nie dlatego ażebyśmy nie doceniali znaczenia tego materiału, ale po prostu dlatego, że w Polsce nie produkuje się na razie plastiku. Dopiero za dwa trzy lata produkcja jego ma ruszyć pełną parą.

Wyobraźmy sobie nowoczesne, w pełnym tego słowa znaczeniu, mieszkanie. Pod pojęciem nowoczesne rozumiemy przede wszystkim stosowanie w jak największym stopniu tanich i wygodnych materiałów budowlanych. Niemal na całym świecie szeroko stosuje się w budownictwie (i nie tylko w budownictwie) — plastik. W nowoczesnym mieszkaniu przede wszystkim w oknach, drzwiach, parkietach, w różnych kolorach i odcieniach chwilaami do złudzenia przypominający perski dywan, wykonany jest z plastiku. Z plastiku robi się również w lazience płytki kapielowe, w drzwiach listwy, w oknach ramy. Na tym jednakże nie koniec dominującej roli plastiku. Z tego samego materiału wykonuje się również meble.

Wyobraźmy sobie nowoczesne, w pełnym tego słowa znaczeniu, mieszkanie. Pod pojęciem nowoczesne rozumiemy przede wszystkim stosowanie w jak największym stopniu tanich i wygodnych materiałów budowlanych. Niemal na całym świecie szeroko stosuje się w budownictwie (i nie tylko w budownictwie) — plastik. W nowoczesnym mieszkaniu przede wszystkim w oknach, drzwiach, parkietach, w różnych kolorach i odcieniach chwilaami do złudzenia przypominający perski dywan, wykonany jest z plastiku. Z plastiku robi się również w lazience płytki kapielowe, w drzwiach listwy, w oknach ramy. Na tym jednakże nie koniec dominującej roli plastiku. Z tego samego materiału wykonuje się również meble.

Obecnie skończono z absurdem planowania myśli twórczej. Zwraca się wyłącznie uwagę na jakość zgłaszanych projektów. Tak więc z trzech zgłoszonych wniosków w II kwartale dwa zakwalifikowano do wykorzystania. Pierwszy projekt opracowany przez biuro racjonalizatorską inż. Stefana Siodlarczyka, dotyczy wyeliminowania w ścianach piwnicznych ce gły. Zamiast niej będą stosowane pustaki ze zwirotekonu.

Jeszcze większe znaczenie ma drugi projekt, Biuro racjonalizatorskie Antoniego Maciejewskiego skonstruowało maszynę do produkcji pustaków DMS i Muranowskich. Dotychczas pustaki te wyrabiano na stołach wibracyjnych. Maszyna nie tylko że wyeliminuje niewygodne dla robotników stoły wibracyjne, ale, co więcej, automatycznie będzie wyrzucać gotowe prefabrykaty.

A więc obecnie, choć notuje się mniej zgłaszanych usprawnień, niemniej jednak ich waga ma znaczenie decydujące.

J. Kr-ski

Niezwykła wyprawa himalajska

Niezwykła, samotna wyprawa — na szczyt Annapurna w Wielkich Himalajach podejmuje brytyjski alpinista P. I. Wallace. Rząd nepalski wyraził zgodę na tę pierwszą tego rodzaju wyprawę himalajską. Wysokość szczytu Annapurna wynosi ponad 7.940 m.

Rzecznik ambasady brytyjskiej w Katmandu oświadczył, iż Wallace weźmie ze sobą paru Szeperów — himalajskich tragarzy, którzy towarzyszyć mu będą do ostatniego obozowiska przed zdobyciem szczytu.

du weszła w gęstą mgłę, która na szczęście dość szybko skończyła się. Po niecałych dwóch godzinach żegluga przybiła do mulistej plaży w Zatoce Gesiej.

Przed około pięćdziesięciu laty jedna z wypraw norwesko-rosyjskich doznała tu pomiaru punktu astronomicznego. Pomiar ten będzie powtórzony przez naszą wyprawę w okresie zimowym. Sam punkt, trwale oznaczony, odszukał dr Siedlecki wśród ruin rozwalonego domu, wzniesionego tu prawdopodobnie przez wielorybników. O parę kilometrów dalej stoi jeszcze

nieczym ogromne gazy. Przed kilkudziesięciu laty prowadzono w tej okolicy intensywne polowania na wieloryby, a zabite zwierzęta wyciągano na płytką wodę w czasie maksymalnego przypływu morza, później w czasie odpływu zwierz wylądował się z wody i wtedy go oprawiano, wycinając z paszczy fiszliny i zdzierając warstwę tłuszczu spod skóry. Reszta — to jest mięso i kości pozostawały na brzegu.

Dzisiaj, po wielu latach często można spotkać szkielet w odległości kilkuset metrów od brzegu, jest to jeden spośród licznych zresztą powodów do przypuszczeń, że łąd Spitsbergenu systematycznie wynurza się z morza.

Siedlecki pozostawił prof. Dylik z asystentami obok stosu sprzętu obozowego, żywności i aparatów i powrócił do bazy głównej, oczywiście z towarzyszeniem gdyż na wyprawie panuje żelazne prawo nieoddalania się od obozu pojedynczo.

W kilka dni później do Zatoki Gesiej zawinął statek wylorobniczy — norweski, składający parogodzinny wycieczny w naszym obozie.

W ogóle w Zatoce Białych Niedźwiedzi panuje tego lata niezwykły ruch — listę statków odwiedzających wyprawę uzupełniają jeszcze „Lyngen” — niewielki parowiec pasażerski, który w ciągu lata odbywa czterokrotnie rejs pomiędzy Tromso, a osadami Spitsbergenu, wioząc na pokładzie turystów. W ubiegłym roku płynęliśmy nim na rekonesans i z powrotem, do Tromso. Większość turystów stanowili wówczas Niemcy i Amerykanie. Jeden z nich uparcie twierdził, że Polacy są Kozakami. Obecnie nie było czasu na rozmowy bo „Lyngen” zatrzymał się w zatoce tylko dwie godziny. Do fiordu wszedł w czasie gęstej mgły i pełną parą płynął do miejscowości kołowienka, korzystając jedynie z aparatury radarowej i echosondy. Kotwicę rzucił bliżej brzegu niż „Ustka” i „Bałtyk”.

MACIEJ KUOZYŃSKI
15.8.57 r.

Nasz korespondent inż. M. Kuczwiński donosi ze Spitsbergenu

W Zatoce Gesiej

ciężarówym samochodem dowieźliśmy z obozu do wybrzeża w dwóch nawrotach.

Z wielkim trudem zepchnęliśmy lódź na wodę, gdyż głęboko zanurzona osiadła na kamieniach. Siedlecki usadził się przy motorze i jak to zwykle bywało, dobre kilkanaście minut poświęcił zapaleniu silnika, dziesiątki razy owijając sznurkiem wokół koła rozprędnego i szarpając go z całej siły. Piśszę o tym, bo czynność zapalania motoru odbywa w naszym życiu poważną rolę, wobec częstego używania łodzi do transportu wodnego. Co drugi chodzi z pecherzami na dłoni od ciągłego szarpania sznurka. Co prawda, jeśli już mowa o pecherzach, to Panilly nabawił się ich usiłując pokroić, dostarczony nam przez Balonę ser w kragach wielkości młynskiego koła.

Motor zaskoczył, lódź ruszyła z miejsca, przebiła się przez wydłużoną lawicę drobnych odłamków lodu, płynących od strony lodowca Hansa i zaczęła niknąć w oddaleniu. Na środku fiordu

Wielki trud zepchnęliśmy lódź na wodę, gdyż głęboko zanurzona osiadła na kamieniach. Siedlecki usadził się przy motorze i jak to zwykle bywało, dobre kilkanaście minut poświęcił zapaleniu silnika, dziesiątki razy owijając sznurkiem wokół koła rozprędnego i szarpając go z całej siły. Piśszę o tym, bo czynność zapalania motoru odbywa w naszym życiu poważną rolę, wobec częstego używania łodzi do transportu wodnego. Co drugi chodzi z pecherzami na dłoni od ciągłego szarpania sznurka. Co prawda, jeśli już mowa o pecherzach, to Panilly nabawił się ich usiłując pokroić, dostarczony nam przez Balonę ser w kragach wielkości młynskiego koła.

Motor zaskoczył, lódź ruszyła z miejsca, przebiła się przez wydłużoną lawicę drobnych odłamków lodu, płynących od strony lodowca Hansa i zaczęła niknąć w oddaleniu. Na środku fiordu

Również potężne są oszaki wielorybów, tkwiące w piasku wybrzeża

O ile jednak pozostaliśmy w budownictwie daleko w tyle w zastosowywaniu mas plastycznych — o tyle zrobiliśmy pewien postęp techniczny na naszych budowach. Wyraza się on przede wszystkim w kosztownej mechanizacji. Tak dobrze znane nam żurawie na budowach uprzemysłowionych są nie ekonomiczne, ale musimy je stosować ze względu na rodzaj budownictwa uprzemysłowionego. Wystarczy tu jednak wspomnieć, że miesięczna dzierzawa jednego „Adasia” wynosi na budowie ponad 30 tys. zł. Jednakże dźwig zastępuje pracę wielu robotników, wyręczając ich w transporcie materiałów budowlanych na wysokości kondygnacji. Również wszelkie koparki, transportery, spycharki są kosztowne. Ale nikt nie może powiedzieć, że nie myślimy o zastępowaniu pracy rąk ludzkich — maszynami.

Ścisłe z postępem technicznym wiąże się sprawa ruchu racjonalizatorskiego. Od 1953 roku, to znaczy od chwili powstania Klubu Techniki i Racjonalizacji przy ZBM Łódź, do 15 lipca br. zarejestrowano 655 projektów racjonalizatorskich. Z tego 400 zakwalifikowano do wykorzystania. Obliczono, że po wykorzystaniu projektów racjonalizatorskich Zjednoczenie zyska 6.549.000 zł oszczędności. Rzecz jednak w tym, że obliczenia te były teore-

tyczne. Zdarzały się bowiem wypadki, że racjonalizator otrzymał nagrodę sporządzonego prototypu wynalazku, ale na budowie do dzisiejszego dnia wynalazku tego nikt na oczy nie widział. Jak w tej chwili przedstawia się problem wynalazczości w budownictwie? Powszechnie mówi się, że ruch racjonalizatorski przechodzi swój kryzys. Bo oto w II kwartale br. wpłynęły zaledwie trzy projekty racjonalizatorskie, z których dwa zakwalifikowano do wykorzystania. Planowano np. że w kwartale ma wpłynąć tyle i tyle projektów racjonalizatorskich. A więc decydowała nie jakość, lecz ilość zgłaszanych wynalazków i usprawnień. Tak więc wpływały wówczas usprawnienia mało wartościowe. Grunt, aby plan był wykonywany.

